

Vypravěč: Pan Václav Krippel se narodil v roce 1934 na samotě v obci Dobruška. Je milovníkem nejen rychlých aut a motorek, ale také přírody, celý život se věnoval myslivosti, pracoval jako hajný a myslivecký hospodář. Své dětství prožil v době druhé světové války. Chodil do základní školy v Dobrušce a jeho třídní učitel pan Špala byl zatčen jako člen protinacistické odbojové organizace Úvod, která působila na území protektorátu Čechy a Morava v průběhu druhé světové války.

Pamětník:

První nahrávka 14:02-14:09

... to byl pan učitel a dva kluci dobrušský, znal jsem je osobně,...

První nahrávka 14:25-14:31

...ten jeden s panem učitelem se už nevrátili,...

Vypravěč: Jemu i jeho rodině hrozilo během války několikrát nebezpečí, nejvíce se o svůj život bál, když přímo na něj mířil Němec s pistolí.

Pamětník:

První nahrávka 23:42-24:20

„Bál jsem se o vlastní život, protože se mi stala taková věc, když jsem šel za barák, vyskočil na mě chlap, který byl oděný v kožených šatech, vysoký boty, měl brigádýrku a mířil na mě pistolí, chtěl chléb, musel jsem dojít domů, moc chleba jsme neměli, ale nějaký jsem mu dal, on se sebral a odešel.“

Vypravěč: Ke konci války byl také svědkem několika náletů hloubkařů.

Druhá nahrávka 1:02:58-1:03:13

...tam nad tím Luhem se odpojily dva buřtíky od toho letadla a pěkně letěly a letěly, letadlo pochopitelně frčelo dál a bombičky spadly.

První nahrávka 20:10-20:34

...byl to pilot černochoz, vybíral to děsně nad námi a asi se tomu smál, viděl jsem zuby, letadlo bylo postavený na křídlo, takže jsme viděli do kabiny.

Vypravěč: Nejvíce si užil osvobození, když mohl jako malý kluk chodit do amerického tábora, kde si prohlížel vojenskou techniku a jedl společně s Američany.

Pamětník:

První nahrávka 23:11-23:35

..., to byli převážně černoši, ty byli zaparkovaný na lukách před nádražím, tam jsem chodil prakticky každý den, když dostávali večeri, jedl jsem s nima.

Druhá nahrávka 12:55-13:04

Oni měli rýži a pomeranče a takový suchary, bylo to velice dobrý, ...

Druhá nahrávka 13:12-13:21

Dostali jsme čokoládu pochopitelně, žvýkačky byly a takový, to u nás nebylo.

Vypravěč: Po skončení druhé světové války sledoval odsun Němců z pohraničí, kteří odcházeli jen s tím nejnnutnějším na koňských povozech na shromaždiště v Dlouhé Vsi, odkud měli být transportováni zpět do Německa.

Pamětník:

53:00- 53:26

„Jinak museli chodit označený, nosili bílou pásku na ruce, když šli do města nebo někam, mohli se tak nějak pohybovat, ale museli být označení, že jsou to Němci. Jinak já si pamatuju ten tábor v Dlouhé Vsi, tam byly takový lágry a tam je soustřeďovali...“

54:08-54:53

„Tam jsem viděl ty lidi, že byli ty Němci posbíraný a soustřeďený, než je transportovali do Německa, to nešlo každý den, to vždycky nějak ten transport připravili a všechno to oni evidovali, to oni měli všechno asi zajištěný úřady a poslali je do Německa, ale v Německu tam samozřejmě taky je asi nevítili nějak moc, protože taky byli asi někde v lágry, než je usadili, to bylo takový stěhování národů.“

Vypravěč: Díky těmto zážitkům z období druhé světové války si vypěstoval jistý odstup a nedůvěru k Němcům, ale i přesto je stále usměvavý a plný optimismu, jak sám říká, život je potřeba brát takový jaký je, ale je důležité si ho umět i užít.